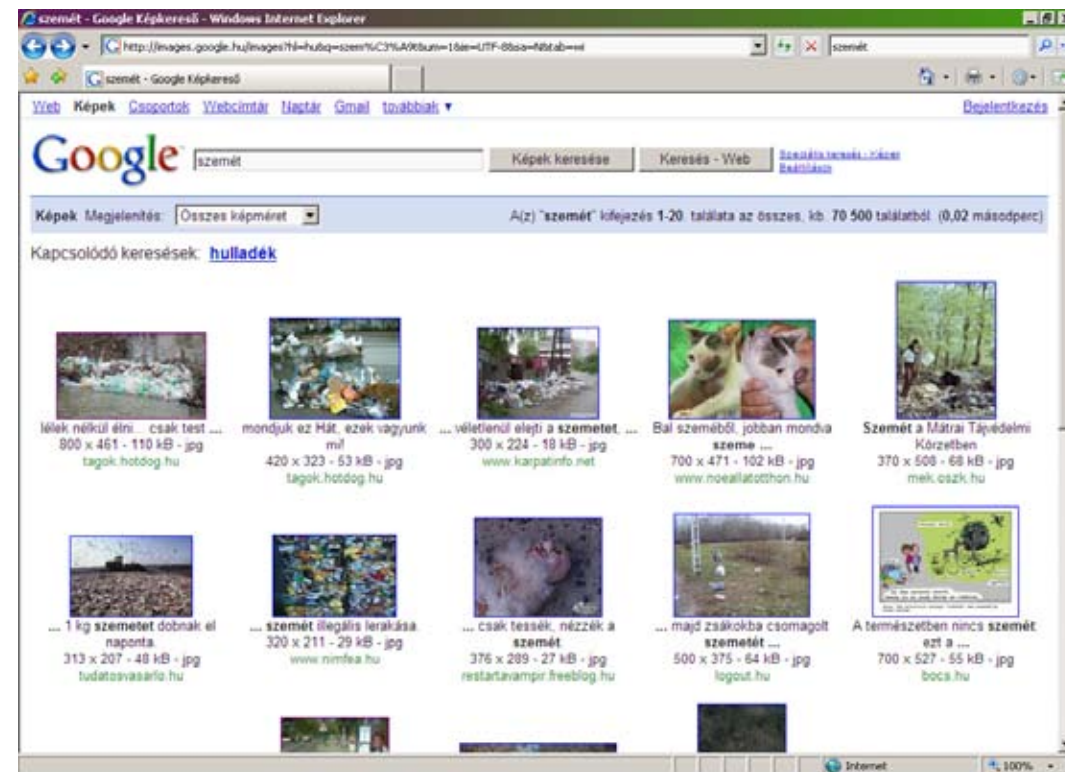
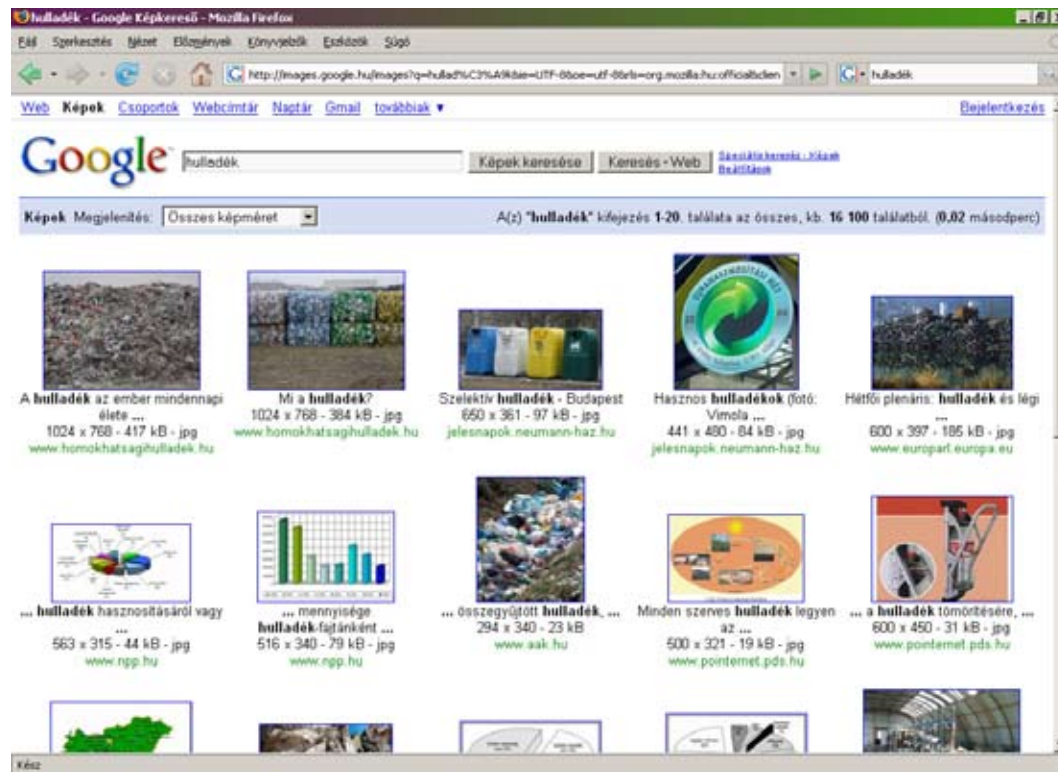

Önigazoló Idő

Globalizáció Light

I. évfolyam, 4. szám

Május végétől globlight.hu!

Szemét, PET palack, Reklám-szatyor, Szemétégető, Mindennapi mocskok, Szemét gondolatok, Kritikus tömeg

Kovács Milán - tájkép

Köszöntő

Kedves Olvasó!

Be kell vallanom, hogy nem szerettem ezt a szemét témát. Nagyon nehezen állt össze az újság, mindenki kicsit ódzkodott tőle. Talán azért, mert ez egy szemét dolog. Mindenki erről beszél, hogy mennyire fontos a szemét feldolgozása, csökkentése, de mégis azt veszi észre az ember, hogy vasárnap délután már kilóg a szemét a lakótelepi kukákból. Nem figyelünk oda, pedig előbb-utóbb saját szemünkben fogunk térdig sétálni. Mert minden véges. Valahova a szemetet el kell helyezni, és ha a szemétkerékek megtelnek, akkor egyre több területet kell elrabolnunk az erdőből, természetből, hogy egyre több hely jusson az általunk felhalmozott színes csomagoló papíroknak. Nem vesszük észre, de a megvásárolt termékek általában több a csomagolás, mint amit megeszünk. Kedvenc kekszem is egy papírdobozban kapható, azt kibontva van egy műanyagtálca, amit még becsomagolnak fóliával. De nem gond, mert kidobjuk a sok műanyagot és ami nem az erdő helyére kerül, azt elviszik ferde szemű „távoli rokonaink”, és rabszolgáikkal feldolgozzák műszálas ruhává, amit mi boldogan megveszünk sok-sok lóvéért a boltban. Az év biznisze.

De nem csak siránkozni akarok, megosztok egy jó példát is veletek. A háziorban, ahol lakom, az egyik szomszéd számomra mintaértékű kezdeményezést indított. Minden lépcsőházban elhelyezett egy gyűjtődobozt, amibe mi bedobáljuk a PET-palackjainkat, melyeket ő hetente összegyűjt és lezsugorít. – Igen tudom, hogy árammal zsugorítani nem egészséges, de még mindig jobb, mintha a szemétbe kerülne. – A zsugorított üveget pedig elküldi valamilyen műanyag-feldolgozóba, s ezért palackonként pár forintot kap.

Gondolom ő maga sem a „hatalmas” pénzért csinálja, de ha havi 4-5000 forintot összegyűjt vele, akkor már a fáradozásai valamennyire megtérültek. De jobbat mondok, egy tinédzsernek, ez zsebpénznek se rossz. Vegyünk példát a szomszédokról...

Tartalom:

Silye Zoltán: Köszöntő.....	3. oldal
Mariann: Az ősember is szemetelt, szennyezett?.....	4-5. oldal
Kalás György: A zöld szatyrak eldorádója.....	6-7. oldal
Gábor Imre Leo: Szemét gondolatok.....	8-9. oldal
Dr. Wurlitzer Tamás: Mindennapi szemétünk.....	10-11. oldal
Bakos István: Kóstold meg a szemetedet!.....	12-15. oldal
Kabarcz Balázs: Kritikus Tömeg Fehérváron.....	16-17. oldal
Globlight: Önkénteseket keresünk!.....	18. oldal
Impresszum.....	19. oldal

Silye Zoltán

Az ősember is szemetelt, szennyezett?

Mariann, Bocs Alapítvány

Természetesen az ősember is szemetelt, de ez nem okozott gondot, mert természetesen szemetelt :). Azaz csupa természetes, növényi és állati anyag vette körül, amit ha eldobott, az lebomlott, visszakerült a természetes körforgásokba. Csak a kő, a csont, a kerámia maradt meg hosszan, de abból sem volt túl sok, mert ősemberből sem volt túl sok.

Ha megnézzük a mi szemetünket, nagy része nem bomlik le belátható időn belül: üveg, fém, műanyag, vegyi anyagok, szennyvíz, gázok, amit főleg a bányászat hoz felszínre, valamint a vegyipar gyárt a bioszférától idegen anyagokat. A fémből, műanyagból készült, fosszilis energiával hajtott fegyverek és gépek erőt, hatalmat adnak a másik embercsoporttal, illetve az élővilággal szemben, a gyom- és rovarirtók elpusztítják vetélytársainkat, több táplálék jut nekünk. A bioszférától idegen anyagokkal próbáltuk úgy átrendezni az élővilágot, hogy minél több legyen a mi fajtánkból.

Az a gond a szemetünkkel, hogy noha nem bomlik le, mégis visszakerül a természetes körforgásokba. Például naponta több mint egymillió nylonzacskót dobunk el csak Magyarországon. Másodpercek alatt legyártják, átlag húsz percig használjuk, de a lebomlásához évszázadok kellenek. Ma már hatalmas szemétszigetek úsznak az óceánokon, és a bálnák gyomrában tonnányi nylonzacskó gyűlik össze. Szennyezzük a vizeket, a levegőt, az erdőkre savas eső hullik, a meddőhányókból nehézfémek

mosódnak a talajba és vizeinkbe, és a klíma megbolondul. Az élővilág leromlik, a fajok kihalnak. Az ember se menekülhet: az ivóvízbe, a levegőbe, az enniivalóba és ezáltal a bőrére, a vérebe számtalan káros anyag kerül, olyan anyagok, amit korábban kidobott. Mint egy komikus krimiben, ahol igyekeznek megszabadulni a hullától, mégis mindig újra felbukkan. A hulladéknak is hullatermészete van. Igyekszünk a puskacső, kipufogócső, szennyvízcső, szellőzőcső stb. jobbik végén elhelyezkedni, mások ellen használni a pusztító anyagokat, de ezek szétszóródnak és visszacsapnak ránk is.

A háztartási szemet csak a jéghegy acsúcsa, ennek szelektív gyűjtésével még nem oldódik meg a probléma. A szennyezés nagy része a termelés és szállítás során történik. Lehetne persze gondosabban eljárni, de óriási a verseny,

nincs idő átfogóan vizsgálni az ezerféle új vegyületet, rehabilitálni a bányasebeket, visszagyűjteni a kidobott termékeket, veszélyes anyagokat, csomagolást. De mitől olyan olcsó, hogy megéri kidobni? Az orgazdaságban is olcsón adják a lopot holmit, hiszen nem került semmibe, csak egy kis „munkába”. Gazdaságunk jórészt orgazdaság: az élővilágtól, a szegényektől, a jövő generációktól ellopott holmit sózzák ránk olyan olcsón, hogy kidobni se sajnáljuk. A szemetáradat legfeltűnőbb oka a reklám. Mint az indiánokat, becsapnak bennünket. Nekik tüzesvizet és üvegyöngyöt adtak valódi értékekért, húsért, földért. Mint ahogy nekünk is bővít adnak el kemény munkával megkeresett pénzünkért, ami hamar elromlik, és mehet a szemetbe. A szép csomagolás pedig nem csak becsap, de haza is cipeljük, aztán szemétdíjat fizetünk azért, hogy megszabaduljunk tőle.

A népeségrobbanás óriási tülekedést teremtett ezen a parányi bolygón. Egyre növelnünk kell versenyképességünket, hogy le ne csúszunk a munkaerőpiacon. Meg kell vennünk a szép ruhát, az új mobilt, laptopot, kocsit, el kell fogadnunk egy távoli munkahelyet, ahová sokat kell utaznunk, koslatunk az ügyfelek után, vesszük a helyi friss helyett az agyoncsomagolt kész jókát, mert nincs időnk

a háztartásra, miközben nyomulunk, hogy eladjuk magunkat s termékünket. Ezt nevezzük kényszerfogyasztásnak: versenyképesnek kell maradnunk a munkaerőpiacon, amelyen évente kb. nyolcvan millióval többen igyekeznek megélni a Föld fogyatkozó roncsaiból. S a cégünk is rengeteget pazarol: flancol, állandóan cseréli a gépeket, bútorzatot, költi a milliókat reklámra, fizeti a kereskedelem fogyasztókra vadászó gépezetét, mert csak így tud versenyképes maradni a piacon, ahol egyre több az eszkimó és egyre keve-sebb a főka.

Megoldás? A mennyiség helyett a minőség civilizációja. Intelligens élet. Vagy ahogy mifelénk mondják: a Kisherceg életstratégia (ld. bocs.hu).

Sa lényeg sejtetésére egy jó tanács: ajándékozáskor gondold meg, szeretetet adsz, vagy félkész szemetet?

A zöld szatyrok eldorádója

forrás: kukabuvvar.hu

Kalás György, Hulladék Munkaszövetség

Ez a cikk zacskóinkról szól. Nem ám kispályás módon! Van benne világtörténelem, hazai helyzetkép és nyereményjáték. Manapság ezt várja a kedves olvasó, nem? Ja, és egy jogi eljárás kapcsán egy céggel is foglalkozunk. Úgy hívják, hogy Auchan.

A műanyagzacskók világtörténete

Hol kezdődött a bevásárló műanyagtaszkák világot elárasztó kárierje? Naná, hogy az USA-ban, mégpedig a 1970-es években, miután kifejlődött pehelykönnyű, vékonyfalú változata. Olcsó, praktikus - mondta a csomagolóipar a fogyasztóknak - mi kell még? Fogd és vidd, vedd és dobd!

Ma a Föld műanyagzsator kibocsátása havonta kb. 38 milliárd, vagyis napi 500 millió. Az egy főre jutó mennyiség Németországban évente 65 db, Ausztráliában 161 db, Nagy-Britanniában 200 db, az USA-ban 330 db. Szóval a műanyagzacskó hamar elterjedt az egész világon. És persze nem csak a boltokban...

Mára nyilvánvaló, hogy a környezet nagy árat fizet a kényelmes bevásárlásért. A szélben szárnyaló, árokparton hömbölgő zsatorokat könnyű volt ráfogni a felelőtlen fogyasztókra, de aztán világossá vált a szemétdombokra kerülő zacskók problémája is - lebomlásuk akár ezer évig is eltarthat. Ne feledjük el: a műanyagtaszkák előállításához nyers kőolaj kell, energia és víz - miközben szén-dioxid kerül a légkörbe. Az USA-ban az évi 100 milliárd zsator előállításához 12 millió hordó kőolajat

használnak fel.

Szóval nem véletlen, hogy ma már mind több ország próbálja „jogilag” segíteni a fogyasztókat, hogy az eldobó műanyagzsatorok helyett inkább vászonból vagy más tartós anyagból készült bevásárlótáskát válasszanak. Két éves élettartama alatt egy vászontáska kb. 850 eldobó reklámszatorot „válthat ki”. A csomagolóipar és a kereskedelem persze ellenáll, de ahol komoly az állami akarat, ott van eredmény is.

A magyar helyzet

Ami a nagy magyar plasztikhelyzetet illeti: a becslült adatok szerint éves szinten nálunk kb. 1,8 milliárd műanyagzsator kerül a szemétkerakókra, vagy a szeméttételekbe. Rosszabb esetben az árokpártra, a fákra, vagy a vízbe. A szelektív gyűjtőkbe alig, hiszen a csomagolóipar által működtetett (pl. Öko-Pannon-féle) rendszerek csak az itales csomagolási hulladék visszagyűjtésével foglalkoznak.

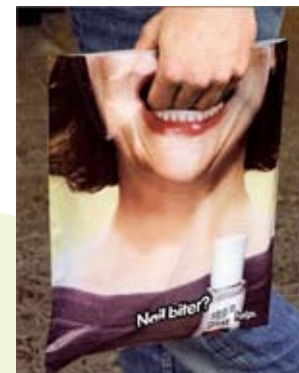
Bár a probléma ismert, a honi környezetvédelmi minisztériumban legutóbb 1993-ban volt komoly szándék a műanyagzacskók tiltására. Aztán sokáig semmi, majd 2005-től bevezették zacskóinkra a termékdíjat. Hamarosan megjelentek a magyar boltokban a „zöld” plasztikzsatorok - nyilván nem véletlenül. Nagy neveltség, de nálunk ez is lehetséges: a biológiailag lebomló műanyagból készült bevásárlótáskák megkaphatják a „környezetbarát” pecsétet. Így lettünk a zöld zsatorok eldorádója. Ma már az összes minősített „környezetbarát” terméknek egyharmada lebomló polietilén bevásárló táskával (a 304-ből kilencven). Az ok egyszerű, nálunk a „környezetbarát” minősítéssel termékdíjmentességet lehet szerezni...

Most jön az Auchan

Tavaly bejelentést tettünk, mert az áruházláncnál osztogatott nejlonszatorokon „környezetbarát” felirat díszel, holott nincs rajta a minősítő szerv (KvVM Környezetbarát Termék Kht.) hivatalos listáján.

A fogyasztóvédelmi felügyelőség vizsgálta, majd rögzítette, hogy az Auchan-zsator „környezetbarát” felirata jogsértő, és intézkedett, hogy annak jogszabálytalan használatát szüntesse meg. A multinacionális áruházlánc lényegében elismerte, hogy nem volt minősítése, a „környezetbarátság” úgy került a zacskókra, hogy automatikusan lefordították a francia feliratot. Szerintük azért van alapja a feliratnak, azt jelzi, hogy a zöld színű műanyagzsator anyagában újrahasznosítható.

Dicséretes, csakhogy az a „környezetbarát” nem is volt környezetbarát. Tehát a cég - túl a környezetvédelemnek okozott erkölcsi káron - jelentős anyagi haszonra is szert tett, hiszen megtévesztő jelzését használva 2006-ban, majd 2007-ben is teljes egészében mentesült a termékdíj fizetési kötelezettsége alól.

Más országokban...

ez azért nem megy ilyen egyszerűen. Ausztriában csomagolóanyag nem is kaphat „környezetbarát” minősítést. Németországban csak az igazoltan (legalább 80 %-ában) újrahasznosított műanyagból gyártott zsator lehet „Kék angyal”. Ennek oka az a felismerés, hogy a lebomló műanyagzsator - mivel nem csökkenti a hulladék mennyiségét - a megelőzésre alkalmatlan. Nem jelent környezetbarát alternatívát sem, hiszen azt sugallja a fogyasztónak, hogy nyugodtan kidobható, úgymint lebomlik. Na ja, vagy igen, vagy nem. Elméletileg ugyan komposztálható, de lebomlását a házi komposztálónak nincs ideje kivárni. Nem foglalkoznak vele a komposztáló nagyüzemek sem. Mivel a „bio-t” nem tudják kiválogatni, inkább minden zacskót kiválogatnak a szerves anyagok közül. A műanyagzacskók ellen leghatékonyabban Írország lépett fel. 2002-ben olyan magas környezetvédelmi adóval terhelte meg a zacskókat, hogy hónapokon belül 94 %-kal csökkent a felhasználás. Igaz, ehhez komoly lakossági tudatformáló kampány is kellett...

Vannak más megoldások is. Dél-Afrikában például csak vastagabb, tartós műanyagzsatorot gyártanak. Ausztrália és Kína 2008 júniusától teljes tiltást jelentett be, de ezt tervezi Tajvan, Uganda, Banglades is. Megmozdult valami az USA-ban is: néhány áruházlánc önkorlátozással, néhány város pedig tiltással próbálkozik. Például San Francisco, ahol a helyi önkormányzat - a kis üzletek kivételével - megtiltotta a műanyag zsatorok használatát (eddig Oakland és New York jelezte, hogy követi a példát).

Szemét gondolatok

Gábor Imre Leo, Fiatal Művészekért Alapítvány

"Szemetelünk a földre, a földbe, a vízbe és a levegőbe." - olvasom egy lelkes internetes oldalon, de a reggeli kávé mellett ébredő büntudatom erősen lelohad, mikor az ablakon kinézve látom, hogy a szelektív konténereket megint egyetlen teherautóba ürítik. A kávé már hat, de ébredező agyam mégsem a szemégyűjtők szemétségét kezdi boncolgatni, hanem elemző lendülettel egyenesen a gyökerek felé indul: honnan jön ez a sok szemét?

Némi töprengés után megdöbben a felfedezés: a szemét a gondolkodásunk terméke! Nem csak arról van szó, hogy amit mi szemétnak tekintünk, az más időkben, más kultúrákban probléma nélkül hasznosításra kerülhet, hanem arról is, hogy a fejlődés illúzióját kergetve, civilizációnk lényegévé vált a szemét gyártása.

Megmagyarázom. Egy ércfelület a hegy gyomrában évmilliókig vígan elvan, a neve szikla, abszolút természetes alkatrésze az univerzumnak. Egyszer csak kibányásszák, beolvasztják, megmunkálják, s mondjuk egy mobiltelefon alkatrészeként piacra dobják. Néhány hónapig ő a legújabb technológia hordozója, a sztár, a vágyak tárgya, ám mikor kijön az új típus, szemétté kerül, ahonnan már nincs visszaút. Mikor fejlődésről beszélünk, csak arra a pár hónapra fókuszálunk, amikor a fémdarabka a piacon csillog, s megfedkezünk arról, hogy a "fejlődés" felgyorsulásának eredményeként a természetes alapanyagokat egyre rövidebb idő alatt változtatjuk szemétté.

Miért gondoljuk, hogy az új dolgok akciók áránban kifizetünk minden kárt, amit ez a fogyasztási örület okoz? Azért, mert a gondolataink is szemetesek. Nem tudjuk, mert nem kell tudnunk, valójában mibe kerül, amit a bevásárlókocsiba pottyantunk, pedig nagyszüleink még intettek attól, hogy idegentől ajándékot fogadjunk el. Mindennek meg kell fizetni az árát. Aki felnőtt, az tudja ezt. Az úgynevezett "fogyasztói társadalom" előtti időkben ezt előbb-utóbb mindenki megtanulta.

Mióta a globalizált kereskedelem bűvésztükkjeinek káprázatában élünk, nem vagyunk kíváncsiak, önfeledten megvesszük a saját - távolkeleten feldolgozott - hulladékainkból készült "új" cipőt, a lényeg, hogy ne lásuk, hogy jött létre a bomba ár.

Imádjuk az újat, s lelki furdalás nélkül dobjuk ki, ami kopott, használt, sérült. Gyerekes gondolkodásunk szeméthegeket termel.

A szemét jelentős részét kitevő csomagolóanyagok mennyiségének növekedését ugyanez a gondolkodás eredményezi. Imádjuk a jól adjusztált termékeket, s nem zavar, hogy ma már gyakran a csomagolóanyag teljesen eltakarja a tartalmat. A csomagolást vesszük meg. A külső, a felszín legalább olyan fontos, mint maga a termék, sőt, az eladási statisztikák szerint gyakran még fontosabb is.

A gondolkodás azonban nem áll meg itt, a jó kinézet, az újdonság az emberek megítélésénél is döntő tényező manapság. A tartalom, a minőség önmagában unalmas, időről időre szükség van új sztárookra, új menedzserre, új barátnőre, pasira, aki igényes, jól néz ki, ápolts és különleges.

Érdekes, hogy ehhez képest egyre nagyobb az olyan emberek aránya, akik "kevésbé tőkéletesek".

Aspártai Tajgetosz-szikláról mélybe vetett "tőkéletlen" csecsemők rémes történetén ma már csak borzongunk. A humánus, az orvostudomány vívmányai, az emancipáció, a demokrácia révén ma már sok olyan ember jut élet- és munkalehetőséghez, akikre régen a biztos halál várt. Ez igazán szép dolog. Fejlődés, mondja agyunk gyermeki része. A felnőttek azonban mást is tudnak. Tudják, hogy a fogyatékosokat foglalkoztatni próbáló cégek vergődnek a "szabad verseny" feltételei között, tudják, hogy 50 éven felül szinte lehetetlen munkát találni, tudják, hogy az emancipált nők ma is csak max 70%-át keresik annak, amit ugyanazért a munkáért egy férfi kap, tudják, hogy mióta nem kell "levágni" az előző vezért, hanem lehet "választani", a választottak bármit is tesznek, a mandátum végén szabadon távoznak.

A múlt hetet orvosi rendelőkben töltöttem, s mondhatom, a betegnek nincs sok

becsülete. A probléma nem az orvosokkal van, akik döntő többsége lelkiismeretesen és tiszteletre méltóan próbál eleget tenni hivatásának. A gond az egész szervezése, ami a betegek idejét semmibe veszi. A háromszáz forintos vizitdíjért majdnem népfelkelés tört ki, azzal azonban senki nem kalkulál, hogy az átlagosan két-három óra várakozás miatt elvesztegetett idő értéke még minimális szinten is másfél ezer forint alkalmanként. Persze, csak a "komoly" embereknek. Azok a "nem munkaképesek", akik ott lógnak, ahelyett, hogy dőlően dolgoznának, csak terhet jelentenek a társadalomnak, az ő idejük is csak afféle "szemét", ami semmit nem ér.

Aki nyugdíjas szeretne lenni, na, az aztán a legbolondabb. Semmi haszna, csak rontja a költségvetés egyensúlyát, "hulladék", ha már nem akar járulékot fizetni, nem kívánatos a piacon. Ha egy nő szülni akar, már nem teljes értékű, a munkáltatók számára veszteség.

A "nemes" emberek, akiknek régen a politika nem csak saját házuk felépítését jelentette, mára eltűntek a színről. Ma aranyos "akciók" emberekre szavazunk, akik a választás után nemsokára szintén megkapják a "szemét" titulust.

Az abszurd csak az, hogy miközben alig toleráljuk "tőkéletlen" embertársainkat, a részarányuk társadalmunkban egyre nagyobb. A gondolkodást azonban ez nem zavarja. Amíg az újhoz olcsón hozzájuthat, agyunk szemetet csinál mindenből, amit ki akar szerélni.

Ha a szeméttől ellen valaki tenni akar valamit, akkor talán a gondolkodás rendbetételével kéne kezdeni.

Mondjuk... lehessen szemetet venni... akciósan. Az nálunk biztosan bejön...

Mindennapi szemetünk...

Dr. Wurlitzer Tamás, Fúzió Egyesület

Éppen vérnyomáscsökkentő sétámat jártam a lakótelepen, mikor rábukantam egy méretes szemétkupacra, melyet valaki nemes egyszerűséggel egy focipálya melletti parkolóban helyezett el. Soha azelőtt nem érdekelt a szemétkérdés, de abban a pillanatban megvilágosodtam

(Sziddhárthának mennyivel több ideig tartott Buddhává válni) és azóta komoly elméleteket gyártok az ottani tapasztalataim alapján. Úgy csaptam le a szemétkupacra, mint éhenkórász az ingyenebédre, bár én semmit nem akartam hazavinni az ott látottakból. Rájöttem, hogy a szemétnak szociológiája van, és igaz a mondás, hogy ha valakiről meg akarsz tudni valamit, először nézd meg a szemétét. Én a célszemélyem szemétéből nem tudtam semmi mást megállapítani, mint azt, hogy jó úton halad affelé, hogy elveszítse emberségét.

A kupachoz érkező sánta hajléktalan féltékeny pillantásokat vet rám, de megnyugtatom, hogy a szajré az övé lehet, nem vágyom semmire se belőle. Csak áttúrom a szemetet, és egyre inkább felfedezek olyan tárgyakat, amik bennem is felidéznek valamit. A régi szaloncuk-

ros doboz, amiben mi még a mai napig is tartjuk a karácsonyfadíszeket, egy zöld vízipisztoly, plüssfigurák, mikuláscsomagok papírja. Megdöbbenek, hogy ki képes a szemétre dobni ilyen tárgyakat, és érzelmek nélkül megválni tőlük. Szemétre vágni a gyermekkorukat, ráadásul illegális szemétkupacként szétszórni a lakótelepen. Későbbi kalandozásaim során is találtam érdekes tárgyakat, többek között egy nagy plüssmacit, amit egy hajléktalan használt párnaként, műsoros kazettákat tinédzserkori slágerekkel, karácsonyfadíszeket, és még sorolhatnám.

Dé hogy mi ebben a rendszer? Olyan tárgyról van szó, amelyek életünk egy részében használati cikkeként könnyítették meg mindennapjainkat, esetleg játékszereink, kedvenceink voltak. Az ember életében az olyan periódus, mikor azt a tárgyat használja, szereti, szerves része a min-

dennapjainak. Egy idő után mégis olyan periódusba ér, mikor elértéktelenedik számára az a tárgy, és haszontalan szemétté válik, amitől hamarosan meg is szabadul, így az a szemétkupacba kerül. A hulladékérdő egy szerves alkotóeleme lesz, és lassan beépül a személytelen, értéktelen rendszerbe, és válik idővel semmissé, elveszítve jellegzetességeit

és azokat a tulajdonságait, amiért szertették. Ezzel egy időben válik eggyé a földet szennyező szeméttel. Így lesz a kedvenc játékainkból, régi karácsonyokat idéző tárgyakból, vagy a rossz napokat felvidító whisky üvegéből a természetet mérgező hulladék. És ezek a tárgyak válnak a földünkön végbe menő saját magunkat elpusztító folyamatok öngyilkosság előtti búcsúlevelévé. Mert ezek a tárgyak akkor is megmaradnak, ha a Földön az ember elpusztul a saját felelőtlensége miatt.

Érdekes belegondolni, hogy az életünk egy korszakában újra eljön egy olyan periódus, mikor szeretnénk újra a lakásunkban látni ezeket a tárgyakat, amiket annak idején a szemétre számúztunk, mert újra értéket jelentenek számunkra. Már nem használati cikkek vagy mindennapi játékok lesznek, hanem a régi

emlékek forrásai, melyekre rápillantva felidézhetjük életünk egy majdnem elfelejtett szakaszát, és a szemétből újra érték válik. De a körforgás sosem állhat le, hiszen halálunk után örökösünknek a mi értékeink nagy része szintén csak semmit nem jelentő kacat lesz, és a szemétre kerül.

Hol a megoldás?

